

Arrest

nr. 54 374 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine, geboren in Irak en zonder nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 12 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op X.

Op 3 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 september 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 12 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2008 in de gemeente Kruishoutem werd ingediend door:

(A., O. F.)(...)

nationaliteit: Onbepaald

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistijd, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name een attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging te Brussel kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart

Hoewel betrokkene op het moment van de indiening van de aanvraag tot regularisatie nog een procedure had lopen bij de Raad van State, kan betrokkene zich niet beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van het CGVS op 21.08.2006. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen door de Raad van State op datum van 18.03.2010. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante dementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt IIC 1-b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene geen nationaliteit heeft. Terdege dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen dat hij geen nationaliteit heeft. Hij moet bewijzen dat hij de nationaliteit, die hij bezat door zijn geboorte, verloren heeft, of dat hij er nooit één heeft gehad. Aangezien het in dit geval bij een loutere bewering blijft kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou bezitten niet aanzien worden als een reden voor vrijstelling van het voorleggen van een bewijs van identiteit. Een persoon die geen enkele nationaliteit (meer) bezit, kan een procedure voeren om erkend te worden als 'staatloze' bij dé Rechtbank van Eerst aanleg.

Betrokkene beweert dat zijn vorige advocaat de procedure tot staatsloosheid heeft opgestart. We dienen echter op te merken dat hier geen bewijzen van werden toegevoegd. Het staat betrokkene vrij om alsnog een procedure op te starten om het statuut van staatloze te bekomen. We dienen bijkomend op te merken dat een erkenning als staatloze geeft geen automatisch recht op verblijf.

De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.”

Op 12 oktober 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bep termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 al 1, 2° wet van 15 december 1980).

° het CGVS nam op 21.08.2006 een nt ontvankelijke beslissing (weigering van verblijf). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen door de Raad van State op datum van 18.03.2010

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd13.04.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan. Daar beide middelen nauw met elkaar verweven zijn, worden ze samen besproken

2.1.1. In het eerste middel meent de verzoekende partij dat het attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging te Brussel de door haar aangehaalde rechtvaardiging van de onmogelijkheid om een paspoort of identiteitsbewijs te krijgen bevestigt. De verzoekende partij is van mening dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het attest van de Palestijnse afvaardiging de onmogelijkheid tot het verkrijgen van een paspoort niet zou aantonen. Met betrekking tot het attest van de Palestijnse Afvaardiging stelt de verwerende partij slechts dat het niet als een identiteitsdocument kan aanvaard worden. De verzoekende partij vervolgt dat *"door louter te beweren dat het attest van de Palestijnse autoriteiten geen identiteitsdocument is, hoewel het kwestieuze attest de staatloosheid van verzoeker aantoont, dient men vast te stellen dat de verwerende partij niet alle nuttige argumenten van verzoeker geantwoord heeft."*

In het tweede middel stelt de verzoekende partij dat de Palestijnse autoriteiten de identiteitsgegevens en de afkomst van de verzoekende partij bevestigd hebben. De verzoekende partij herhaalt dat zij duidelijk gesteld heeft dat zij van Palestijnse origine is en dat zij onmogelijk aan een paspoort of identiteitskaart kan geraken. De verzoekende partij meent dat deze stelling door het attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging te Brussel bevestigd wordt. Voorts stelt de verzoekende partij dat de authenticiteit van het desbetreffende attest niet betwist wordt. Tot slot stelt de verzoekende partij dat *"het (...) algemeen geweten (is) dat de Palestijnse bevolking vaak te kampen heeft met het gebrek aan nationaliteit en dus ook van identiteitsdocumenten."*

2.1.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. Vervolgens herhaalt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met het door de verzoekende partij bijgebracht attest, doch werd geoordeeld dat dit niet kon volstaan. Uit het door de verzoekende partij bijgebracht attest blijkt dan ook allerm minst dat zij noch de Palestijnse noch de Iraakse nationaliteit kan krijgen, of dat zij staatloos is. Uit het voorgelegde attest blijkt enkel dat de verzoekende partij van Palestijnse origine is en niet beschikt over een Palestijnse identiteitsdocument of paspoort. Volgens de verwerende partij is het allerm minst onredelijk om te oordelen dat een dergelijk stuk geenszins tot een vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden kan leiden.

In antwoord op het tweede middel van de verzoekende partij citeert de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nagelaten heeft te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand gekomen is. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet zomaar de wettelijke voorwaarden naast zich kan neerleggen door zich enkel te beroepen op haar Palestijnse origine.

2.1.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het

determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk is, daar deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing geeft eveneens duidelijk de gronden weer waarop deze genomen is, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 augustus 2006 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid nam en dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij tegen deze beslissing ingediend heeft verworpen werden door de Raad van State en dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de verzoekende partij:

“Aangezien verzoeker staatloos is. Hij is in Irak geboren van Palestijnse ouders, doch heeft de Iraakse nationaliteit niet gekregen. Het staat dan ook vast dat hij noch de Iraakse, noch het Palestijnse paspoort kan krijgen;

Verzoeker heeft de instructies aan zijn vorige raadsman gegeven om de status van staatloos aan te vragen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een nationaal paspoort of identiteitskaart onmogelijk kan voorleggen;”

De Raad wijst erop dat degene die zich beroept op de situatie van *“de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde”* hiervan tenminste een begin van bewijs bij moet brengen. Een eenvoudige mededeling of een blote bewering op zich volstaat niet om toepassing te maken van de uitzonderingsbepalingen van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, na het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 november 2008, een attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging Brussel van 21 januari 2009 neergelegd heeft. Dit attest luidt als volgt:

“La Délégation Générale de Palestine en Belgique, au Luxembourg et auprès de l'Union Européenne atteste par la présente que:

Monsieur O. F. A. (...), né le 21/03/1969 à AL MOSSEL (IRAK) est Palestinien d'origine et ne dispose d'aucun document d'identité ni de passeport Palestiniens.

Cette attestation a été faite à la demande de l'intéressé. »

De verzoekende partij stelt dat uit dit attest dient afgeleid te worden dat zij van Palestijnse origine is en niet over identiteitsdocumenten beschikt. De Raad wijst erop dat uit dit attest enkel blijkt dat de verzoekende partij van Palestijnse origine is en dat zij niet over een Palestijns paspoort of een Palestijnse identiteitskaart beschikt. Dit attest toont niet aan dat de verzoekende partij staatloos is en in de onmogelijkheid is om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verwerven. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook terecht gesteld: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name een attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging te Brussel kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”*

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat degene die verklaart staatloos te zijn moet bewijzen dat hij de nationaliteit, die hij bezat door zijn geboorte, verloren heeft, of dat hij er nooit een heeft gehad. In casu laat de verzoekende partij na concrete en doorslaggevende bewijzen bij te brengen dat zij

staatloos is. Voorts kan uit het attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging niet afgeleid worden dat de verzoekende partij staatloos is. Voorts wijst de Raad erop dat alleen in zeer duidelijke gevallen de administratie de staatloosheid zal kunnen vaststellen. Als dit niet mogelijk is, zal de vreemdeling eerst een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg moeten voeren alvorens hij als staatloze kan worden erkend. In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou blijken dat zij als staatloze werd erkend of dat een procedure om als staatloos erkend te worden opgestart werd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld het door de verzoekende partij voorgelegde stuk, met name een attest van de Palestijnse Algemene Afvaardiging te Brussel niet als zijnde een identiteitsdocument aanvaard worden. Uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, n° 2478/001, 33-34) en de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS* 4 juli 2007) wordt met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde het volgende gesteld: *“In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat *“het (...) algemeen geweten (is) dat de Palestijnse bevolking vaak te kampen heeft met het gebrek aan nationaliteit en dus ook van identiteitsdocumenten”*, wijst de Raad erop dat dit de verzoekende partij niet vrijstelt om minstens een begin van bewijs bij te brengen met betrekking tot de voorwaarden opgenomen in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door de verwerende partij niet betwist. De verzoekende partij voert ook geen andere grieven aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN